

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/407/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114224350
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114224350.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej v právnej veci navrhovateľa: Ing. Eduard Bartoš - BARTEX, s miestom podnikania Košecké Podhradie 277, IČO: 33 491 411, právne zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, IČO: 36 864 455, proti odporcom: v rade 1/ Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XXX/XX, J., v rade 2/ F. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XXX/XX, J., obaja právne zastúpení JUDr. Vladimírom Žiakom, advokátom, so sídlom A. č. XXXX/X, I., v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní odporcov v rade 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/220/2014-67 zo dňa 28. mája 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovia v 1/ a 2/ rade **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 137,40 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že darovacia zmluva zo dňa 06.07.2012, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Žilina pod č. V4841/2012 dňa 06.08.2012 uzavretá medzi Ing. K. E., nar. XX.XX.XXXX s manželkou Mgr. P. E., nar. XX.XX.XXXX a odporkyňou v rade 1/ a odporcom v rade 2/, na základe ktorej bol na odporkyňu v 1/ rade v spoluvlastníckom podiele 1/2 a na odporcu v 2/ rade v spoluvlastníckom podiele 1/2, prevedený trojizbový byt s príslušenstvom č. 15 na siedmom poschodí, vchod č. 20 obytného domu s. č. XXX postaveného na KNC parc. č. 1040/5 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 350/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu s. č. XXX a pozemku KNC parc. č. 1040/5 zastavané plochy a nádvoria o výmere 355 m² pre k. ú. J. na ul. O. XXX/XX, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. J., v časti B LV pod r. č. XX v spoluvlastníckom podiele 1/2 a pod r. č. 69 v spoluvlastníckom podiele 1/2, je voči navrhovateľovi právne neúčinná. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že odporcovia v 1/ a 2/ rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 99,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 255,29 eur a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd dôvodil tým, že právnym úkonom, ktorým sa ukracuje pohľadávka navrhovateľa, je darovacia zmluva zo dňa 06.07.2012, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Žilina pod č. V4841/2012 dňa 06.08.2012 uzavretá medzi Ing. K. E., nar. XX.X.XXXX s manželkou Mgr. P. E., nar. XX.XX.XXXX a odporkyňou v rade 1/ a odporcom v rade 2/, na základe ktorej bol na odporkyňu v 1/ rade v spoluvlastníckom podiele 1/2 a na odporcu v 2/ rade v spoluvlastníckom podiele 1/2, prevedený trojizbový byt s príslušenstvom č. 15 na siedmom poschodí, vchod č. 20 obytného domu s. č. XXX postaveného na KNC parc. č. 1040/5 a spoluvlastnícky podiel o veľkosti 350/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu s.č. XXX a pozemku KNC parc. č. 1040/5 zast. plochy a nádvoria o výmere 355

m2 pre k. ú. J. na ul. O. XXX/XX, zapísaného na LV č. XXXX pre k. ú. J.. Ďalej dôvodil, že v konaní nezistil, že by daný úkon bol absolútne neplatný, prípadne že by niektorý z účastníkov preukázal dôvod neplatnosti. Takúto skutočnosť ani žiaden z účastníkov netvrdil.

Podľa okresného súdu aj keď podľa judikatúry zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (R 44/2001), teda rozumie sa ním taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť cestou výkonu rozhodnutia (exekúcia), t. j. ide o pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu). Ak by nebola pohľadávka právoplatne priznaná, je nevyhnutné konanie o neúčinnosti právneho úkonu do skončenia konania o nároku z pohľadávky prerušiť.

V konaní mal okresný súd preukázané, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 2To 89/2013-2051 zo dňa 16.10.2013, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 36T/70/2012 zo dňa 20.06.2013 v časti výroku o náhrade škody, ktorým bol poškodený Ing. Eduard Bartoš - Bartex s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie a uložil obžalovanému Ing. K. E. povinnosť nahradiť poškodenému Ing. Eduardovi Bartošovi - Bartex škodu vo výške 37.675,93 eur.

Pokiaľ sa jedná o ukrátenie, toto mal okresný súd preukázané tým, že darovacou zmluvou ako bezodplatným právnym úkonom došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, pretože došlo k prevodu majetku bez protihodnoty. Ukrátením veriteľa podľa okresného súdu je také zmenšenie (zníženie) dlžníkovho majetku, že tento nestačil na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Nie je dôležité, aký veľký bol dlžníkov majetok v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený. Podľa judikatúry, odporovateľnými nemôžu byť nikdy tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však potrebné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nie poukazom na jeho znenie, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (rozsudok NS ČR z 05.03.2008, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006)). V tomto prípade však darca jednoznačne stratil majetok - aktíva, teda majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorého je možné uspokojiť dlh len jedného z manželov. Pokiaľ sa nakladalo so spoločným majetkom, teda majetkom patriacim do BSM, vždy úkon jedného z manželov, ktorý je bezpodielovým spoluvlastníkom vecí predpokladá aj spoločnú činnosť druhého z manželov, minimálne súhlas s nakladaním s majetkom v BSM, teda konanie druhého z manželov, ktorý nebol dlžníkom je potrebné považovať za spoločný úkon dvoch bezpodielových spoluvlastníkov, ktorých nemožno od seba oddeliť (spoločné účastníctvo), teda spoločný úkon dvoch osôb vzájomne zdieľajúcich jeden osud právneho úkonu. Preto možno odporovať aj spoločnému úkonu dlžníka a jeho manžela.

Podľa rozsudku NS ČR 27.11.2001, sp. zn. 21 Cdo 2345/2000 dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov možno úspešne odporovať, ak bývalí manželia pri vyporiadaní postupovali síce podľa § 150 Občianskeho zákonníka, ak konkrétne rozdelenie vecí, príp. práv a záväzkov bolo dlžníkom úmyselne volené tak, aby stav po vyporiadaní znemožnil alebo celkovo vylúčil uspokojenie pohľadávky veriteľa.

Podľa okresného súdu úmyslom ukrátiť veriteľa sa rozumie úmysel priamy (dolus directus), t. j. vedomie dlžníka, že svojím právnym úkonom ukráti veriteľovu pohľadávku a vôľa tak urobiť, teda, že sa dlžník chce vyhnúť svojej povinnosti veriteľovu pohľadávku splniť. Nepožaduje sa však vedomie dlžníka, že veriteľova pohľadávka je vymáhateľná, stačí objektívna skutočnosť, že je vymáhateľná. Úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Túto právnu domnienku možno vyvrátiť, teda preukázať, že neplatí, ak sa dokáže, že druhá strana dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Takúto skutočnosť však odporcovia nepreukázali. Podľa rozhodnutia (R 63/2004) pre aplikáciu ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka je podstatným preukázateľným a objektívne daným dôvodom na úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, aj keď veriteľ v čase uzatvárania takéhoto úkonu nebol s dlžníkom (darcom) v právnom vzťahu, ak takýto nárok uplatnil v lehote troch rokov od uzavretia odporovateľného úkonu (darovacej zmluvy) a je objektívne preukázateľné, že obdarovaný takýto úmysel za daných okolností pri náležitej starostlivosti musel poznať. Navrhovateľ uplatnil nárok z právneho úkonu, ktorým bol ako veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných 3 rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou. Poukázal na rozsudok NS ČR zo 17.07.2002, sp. zn. 21 Cdo 1751/2001, podľa ktorého prevod nehnuteľnosti dlžníka, ktorý sa zapisuje do katastra nehnuteľností, na osoby blízke dlžníkovi možno považovať za odporovateľný právny úkon, len ak na jeho základe bolo vložené právo do katastra nehnuteľností; trojročná lehota

pre uplatnenie práva odporovať právnym úkonom dlžníka začína v týchto prípadoch plynúť dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli účinky vkladu do katastra nehnuteľností.

Okresný súd ďalej dôvodil, že zákon v tomto prípade úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu predpokladá vyvrátiteľnou domnienkou, ktorej opak nebol preukázaný. Dôkazné bremeno opaku zaťažuje odporcu. Osoba blízka dlžníkovi sa môže podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka ubrániť odporovacej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle skrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula náležitú starostlivosť na poznanie tohto dlžníkovho úmyslu a šlo o náležitú starostlivosť. Tiež poukázal na rozhodnutie NS ČR z 23.01.2002, sp. zn. 21 Cdo 313/2001, podľa ktorého zákonná požiadavka „náležitej starostlivosti“ podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka znamená, že dlžníkovi blízka osoba sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, musí presvedčiť, že právny úkon neskracuje veriteľa dlžníka a nesmie robiť právne úkony (prijímať podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľa dlžníka; v prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky aj z majetku, ktorý na základe takého právneho úkonu od dlžníka nadobudla.

Vynaloženie náležitej starostlivosti podľa okresného súdu predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka skrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu musel byť, z ich výsledku spoznala (t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela). Nie je pritom významné, či dlžník týmto právnym úkonom plnil svoj morálny alebo právny záväzok (Ro NS ČR z 23.05.2001, sp. zn. 21 Cdo 1912/2000). Ak sa má osoba dlžníkovi blízka podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka ubrániť odporovacej žalobe, musí preukázať, že dlžníkov úmysel skrátiť veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať, aj keď dlžník uzavretím odporovanej zmluvy alebo urobením odporovateľného právneho úkonu v jej prospech plnil svoju morálnu alebo právnu povinnosť (zo zákona, zmluvy alebo z iného právneho dôvodu) (Rc 35/2002). Úspešná obrana žalovanej, osoby blízkej dlžníkovi podľa ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka skrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula "starostlivosť" na spoznanie tohto úmyslu dlžníka a išlo o "náležitú starostlivosť". Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala so zreteľom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka skrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z jej výsledkov spoznala (t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela) (Ro NS ČR z 05.11.2008, sp. zn. 30 Cdo 978/2007).

Ďalej okresný súd poukázal aj na rozhodnutie NS ČR zo 07.05.2002, sp. zn. 21 Cdo 1290/2001, vynaložením náležitej starostlivosti osobami blízkyimi dlžníkovi sa rozumie, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka skrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z jeho dôsledkov poznala (t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela). Uvedené platí aj v prípade, že dlžník uzavretím odporovanej zmluvy alebo urobením odporovaného právneho úkonu v jeho prospech plní svoju "morálnu" alebo právnu povinnosť (zo zákona, zmluvy alebo z iného právneho dôvodu). Napr. brat dlžníka, ktorému dlžník predal svoj rodinný dom v úmysle ukrátiť veriteľa, sa môže proti podanému odporu ubrániť len tým, že dokáže, že bratov úmysel nemohol ani pri náležitej starostlivosti zistiť. Na úspešnú obranu proti podanému odporu mu však nestačí len argumentovať tým, že bratovi už za dom zaplatil dohodnutú kúpnu cenu a že už došlo k prevodu vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností.

V danej veci podľa okresného súdu pritom rodičia, z ktorých bol jeden dlžníkom navrhovateľa, darovali nehnuteľnosť deťom, pričom nárok voči otcovi už bol uplatnený ako adhézny nárok v trestnom konaní. Fakt, či skutočne bol zdravotný stav otca odporcov taký zlý, že predpokladali aj jeho možné úmrtie a prijali dar za účelom riešenia ďalšej bytovej otázky, nie je právne bezvýznamný, pretože odporcovia ako blízke osoby nepreukázali takú činnosť, ktorou by preukázali, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli vedieť o dlhoch ich otca. Prezumpcia úmyslu ukrátiť veriteľa je zo zákona predpokladaná pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkyimi osobami, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Uvedené neplatí, ak druhá strana (blízka osoba) dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Preto pre vyvrátenie prezumpcie znalosti úmyslu ukrátenia veriteľa nepostačuje samotné preukázanie absencie vedomosti na strane blízkej osoby, ale je nevyhnutné preukázať, že táto osoba nemohla o úmysle dlžníka vedieť ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Pod pojmom náležitá starostlivosť je potrebné rozumieť zvýšenú mieru obozretnosti vo vzťahu k úmyslu ukrátenia veriteľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistené skutočnosti, teda ukrátenie uspokojenia navrhovateľovej pohľadávky prevodom majetku v prospech odporcov v 1/ a 2/ rade, súd návrhu navrhovateľa vyhovel. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a trovy z titulu právneho zastúpenia vo výške 255,29 eur.

Proti tomuto rozsudku podali odporcovia v zákonnej lehote odvolanie. Dôvodili tým, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď zo zisteného skutkového stavu súd nevyvodil správny právny záver. Odporcovia ako nadobúdatelia bytu sa nepodieľali na žiadnych obchodných činnostiach, z ktorých mal vzniknúť majetkový nárok a jeho zabezpečenie sleduje podaná žaloba. Súd mal komplexne a objektívne vyhodnotiť tieto skutočnosti, ktoré môžu privodiť aj zamietnutie celého návrhu na určenie neúčinnosti darovacej zmluvy. Taktiež podotkli, že v rokoch 2004 a 2005, kedy sa mal dopustiť otec odporcov trestného činu poškodzovania veriteľa pôsobil ako štatutárny zástupca podnikateľského subjektu Píla Varín, s.r.o., a v žiadnom prípade nemohol ručiť v celom rozsahu svojím spoločným majetkom, ktorý patrí do BSM tak, ako je to pri fyzických osobách, ktoré podnikajú ako živnostníci. Zo skutkového stavu vyplýva, že nebol preukázaný úmysel otca odporcov zmenšiť majetok v BSM za účelom znemožnenia vymáhania pohľadávky navrhovateľa.

K odvolaniu podal písomné vyjadrenie navrhovateľ, ktorý uviedol, že rozhodnutie považuje za vecne správne a nevidí dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu. V plnej miere sa stotožňuje s názorom súdu, ktorý sa v rozhodnutí dôkladne vyporiadal so všetkými tvrdeniami tak navrhovateľa, ako aj odporcov a vyhodnotil splnenie všetkých predpokladov úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu. Tvrdeniami odporcov ohľadne nepreukázania úmyslu otca odporcov zmenšiť majetok v BSM a o nepodieľaní sa na žiadnych obchodných činnostiach odporcami v rade 1/ a 2/ argumentovali už v prvostupňovom konaní a s týmito argumentmi sa prvostupňový súd riadne vyporiadal. Skutočnosť, či sa odporcovia podieľali na obchodných aktivitách dlžníka, nie je pre odporovateľnosť právneho úkonu relevantná. Predpokladom liberalizácie je preukázanie skutočnosti, že druhá strana úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Odporcovia v tomto smere neunesli dôkazné bremeno. Nesporným bolo v konaní, že medzi odporcami a dlžníkom je príbuzenský vzťah, a teda nie je potrebné zo strany súdu skúmať, či bol daný úmysel, nakoľko sa prezumpcia úmyslu ukrátiť veriteľa pri právnych úkonoch, ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami, predpokladá. V danom konaní je tiež irelevantné, či dlžník ako štatutárny zástupca mal ručiť celým svojím majetkom, alebo len do výšky nesplateného vkladu, nakoľko záväzok dlžníka vznikol voči navrhovateľovi na základe iného právneho titulu, a to z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom dlžníka, a teda nemožno ustanovenie o rozsahu zodpovednosti štatutárneho orgánu za záväzky spoločnosti aplikovať. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom, v danom prípade odporcov, sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa

ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi a má za to, že okresný súd správne interpretoval pojem vymáhateľná pohľadávka. Vzhľadom na judikatúru NS SR správne použil extenzívny výklad tohto pojmu tak, aby sa právnou normou zamýšľanej ochrany veriteľovi skutočne aj dostalo. Pojmu vymáhateľná pohľadávka tak zodpovedá i pohľadávka priznaná prvostupňovým súdom, hoci neprávoplatným. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/142/2002 je možné veriteľovi poskytnúť právnu ochranu podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, ak aj v čase uskutočnenia právneho úkonu nie je so žalujúcim veriteľom v právnom vzťahu, pokiaľ tento právny vzťah vznikne neskôr v rámci 3-ročnej lehoty od uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu, bude na súd podaný návrh o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu. Obdobne v danom prípade by do úvahy prichádzala odporovateľnosť právneho úkonu, ak by vznik pohľadávky veriteľa hrozil a preventívne by boli uskutočnené právne úkony v úmysle ukrátiť pravdepodobného veriteľa. Preto je potrebné interpretovať pojem vymáhateľná pohľadávka v súlade s účelom tohto zákonného ustanovenia a použiť taký výklad, aby sa právnej ochrany oprávnenému subjektu (veriteľovi), v tomto prípade navrhovateľovi, skutočne dostalo.

V zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, možno odporovať právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený, a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

Z daného ustanovenia je zrejmé, že v prípade ukraľujúceho právneho úkonu urobeného medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami nemusí veriteľ (navrhovateľ) preukazovať vedomosť druhej strane o ukraľujúcom úmysle veriteľa, ale dôkazné bremeno leží na blízkych osobách (odporcov), ktorí by pre úspech v konaní museli preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. V danom prípade vzhľadom na výšku žalovanej sumy je prakticky vylúčené, že bez náležitej starostlivosti by sa odporcovia nedozvedeli o trestnom konaní dlžníka (otca odporcov). Odporcovia pri náležitej starostlivosti museli mať vedomosť o trestnom konaní. Na úspech žaloby stačí, že až v čase vynesenia rozsudku je pohľadávka vymáhateľná, i keď za predpokladu, že neuplynula lehota na podanie odporu tak, ako tomu bolo v tomto prípade.

Z daného ustanovenia je zrejmé, že v prípade ukraľujúceho právneho úkonu urobeného medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami nemusí veriteľ (navrhovateľ) preukazovať vedomosť druhej strane o ukraľujúcom úmysle veriteľa, ale dôkazné bremeno leží na blízkych osobách (na odporcoch), ktorí by pre úspech v konaní museli preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Neobstojí námietka odporcov ohľadne podieľania sa, resp. nepodieľania sa na obchodných aktivitách dlžníka, nakoľko nie je pre odporovateľnosť právneho úkonu vôbec relevantná. Samotné tvrdenie, že sa odporcovia nepodieľali na obchodných aktivitách dlžníka, neznamená, že im nebol známy úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Odporcovia žiadnym spôsobom netvrdili a ani nepreukazovali, že by o záväzkoch dlžníka (otca odporcov) nevedeli.

Rovnako nie je relevantná skutočnosť, či dlžník ako štatutárny zástupca mal ručiť celým svojím majetkom, alebo len do výšky svojho nesplateného vkladu, nakoľko záväzok dlžníka voči navrhovateľovi vznikol z titulu náhrady škody spôsobenej trestným činom dlžníka, a teda nemožno aplikovať ustanovenie o rozsahu zodpovednosti štatutárneho orgánu za záväzky spoločnosti, ako na to správne poukázal navrhovateľ.

Zároveň odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o trovách prvostupňového konania, hoci tento výslovne napadnutý nebol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., keďže navrhovateľ mal plný úspech vo veci. Prináležia mu trovy právneho zastúpenia, a to za úkony - vyjadrenie k odvolaniu 64,53 eur + paušálna náhrada 8,39 eur za úkon + DPH 20 % vo výške 14,58 eur, t. j. spolu vo výške 87,50 eur a za účasť na konaní pred súdom - vyhlásenie rozhodnutia dňa 09.02.2016 33,- eur + paušálna náhrada 8,58 eur + DPH 20 %, čo spolu činí 48,89 eur, vypočítané v súlade s ustanoveniami § 11a, § 13a ods. 1 písm. c), ods. 4, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Spolu teda predstavujú trovy právneho zastúpenia, ktoré sú povinní nahradiť navrhovateľovi odporcovia v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne, sumu 137,40 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.